

SOESJA VAN GRONDELLE

**Sam,
ik neem je
altijd mee**

verder leven na de dood van mijn broer

Spectrum

Omslagontwerp: Joyce Zethof
Auteursfoto: MADEBYSEM
Opmaak: Elgraphic
Illustraties omslag & binnenwerk: Marijn Bouwman

ISBN 978 90 00 40230 4
ISBN 978 90 00 40492 6 (e-book)
NUR 320, 749

© 2026 Soesja van Grondelle
© 2026 Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv, Amsterdam
Eerste druk, 2026

Spectrum maakt deel uit van Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv,
Postbus 23202
1100 DS Amsterdam

www.spectrumboeken.nl

 Spectrum Life

 spectrumboeken

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Sam

Inhoud

1. Wat er is gebeurd 9
2. Sam en ik, ons leven voor zijn dood 60
3. Na zijn dood 76
4. Hoe ga je om met 'ons'? 90
5. De band met mijn ouders 100
6. Mijn vriend en ik 119
7. De surrealiteit van normale dingen die alsmaar doorgaan 134
8. Angst 144
9. Depressie en therapie 159
10. Geluk (of juist niet) halen uit de kleine dingen 164
11. Hoe houd je degene die je verliest bij je? 179
12. Een leven leiden samen met de dood 189

1.

Wat er is gebeurd

Dit hoofdstuk wil ik niet schrijven, maar ik weet dat het moet. Ik heb van alles geprobeerd om het niet te schrijven, om het te kunnen overslaan. Een van mijn ideeën was om al mijn dierbaren een stukje te laten schrijven, en er op die manier voor te zorgen dat het minder zwaar zou zijn om het eerste hoofdstuk te schrijven. Maar het is natuurlijk mijn boek en ik moet het opschrijven.

Hoe ik dat ga doen weet ik niet. Ik dacht dat ik er klaar voor was, maar voor dit hoofdstuk ga ik nooit klaar zijn en dat hoef ik ook niet van mezelf. Ik heb het uitgesteld tot het allerlaatste moment, het schrijven van dit eerste hoofdstuk, het pijnlijkste hoofdstuk. Het hoofdstuk dat in mijn hoofd vaak een zwart gat is en dat ik soms liever zwart laat dan dat ik het beeldend terug laat komen.

Sam, mijn broer, verdronk op 15 oktober 2023 in het IJ in Amsterdam. Die dag wist nog niemand dat hij verdronken was. Want het gebeurde in de nacht, toen hij alleen naar huis fietste van een feestje in Amsterdam-Noord.

15 oktober 2023

Op zondag 15 oktober waren mijn vriend Onno en ik in de late middag een wandeling aan het maken. We hadden het over de nieuwe week die eraan zat te komen, ik vertelde onder meer met welke klus ik bezig was. En we bespraken het weekend dat we achter de rug hadden. De avond ervoor waren we op de verjaardag van mijn stiefmoeder geweest. Sam was er ook en we hadden heel fijn met elkaar zitten praten. Onno en ik hadden de indruk gekregen dat mijn broer keuzes ging maken waar hij veel zin in had, hij klonk heel blij en optimistisch. Maar zoals altijd was Sam ook weer druk met socializen. Hij zou een drankje voor Onno en mij halen, maar naar de keuken heen en weer lopen duurde langer dan een uur omdat hij met iedereen even ging kletsen. Sam was een enorm sociale jongen, met uitstekende sociale skills. Ik denk dat mijn ouders bijna al hun sociale vaardigheden aan hem hebben gegeven bij zijn geboorte, waardoor er iets minder voor mij overbleef toen ik geboren werd.

Toen Sam eindelijk met onze drankjes weer bij ons op de bank kwam zitten, vroegen we of hij nog plannen had voor de rest van de avond. Onno en ik zijn niet echt feestbeesten, dus wij gingen straks na de verjaardag gewoon naar huis en naar bed. Maar Sam zou met wat vrienden nog naar het skatecafé gaan in Amsterdam-Noord. Ik dacht: wie heeft daar nou zin in? Nou, mijn broer dus. Maar voor nu zaten we nog even bij elkaar en On zei op een bepaald moment tegen Sam dat hij ook maar lekker vaak bij ons moest langskomen. Dat wij voor hem zouden koken en dat hij altijd bij ons kon chillen. Het was fijn zo met z'n drieën op de bank. Het voelde niet alsof het de laatste keer zou zijn, het voelde juist alsof we elkaar heel vaak gingen zien de aankomende periode.

Na de verjaardag fietsten Onno en ik naar huis. We hadden

iedereen gedag gezegd en van Sam een dikke knuffel gekregen. Want hij gaf altijd dikke knuffels. Hij was een grote jongen dus ik voelde mij helemaal lekker ingepakt door hem als we knuffelden.

Eenmaal thuis van de wandeling ploften Onno en ik op de bank met een bord eten op schoot. Het was zondagavond en we konden nog van een paar uurtjes weekend genieten voor de werkweek weer zou beginnen. Maar de avond verliep niet zoals gedacht. Willy, mijn moeder, belde Onno terwijl we aan het eten waren. Daar schrokken we al van, want hoezo belde ze Onno en niet eerst mij? Maar het zal wel, dachten we. Alleen werd vrij snel duidelijk dat er iets serieus mis was. Mama vertelde aan Onno dat Sam vermist was. Of we haar konden ophalen om samen naar het politiebureau in Amsterdam-Oost te fietsen. Ik schoot meteen in paniek. Sam vermist? Wat bedoelt ze? Ik snapte het niet maar het klonk meer dan ernstig. We sprongen van de bank en pakten onze fiets om naar mama te gaan.

Tien minuten later waren we bij haar huis en met z'n drieën fietsten we naar het politiebureau. Eenmaal daar aangekomen zagen we mijn vader, Harko, met zijn vriendin, Brechtine. Mijn vader was nog rustig – dat is een van zijn kwaliteiten, rustig blijven. Na ons kwamen er steeds meer mensen binnendruppelen. Mijn twee stiefzusjes, Xanne en Sterre. En Rutger en Jesse, twee vrienden van Sam met wie hij die avond ervoor ook geweest was. Rutger is een van zijn beste vrienden en hij had die dag al snel doorgekregen dat er iets mis was. Na het uitgaan had hij in de ochtend berichten gestuurd naar Sam maar geen reactie gekregen. Eerst dacht hij nog dat dat niet heel erg gek hoefde te zijn, misschien was Sam net met iets bezig. Maar toen Rutger tegen de avond nog niks had gehoord belde hij Jesse om te vragen

of die even bij Sam kon aanbellen. Jesse woonde in hetzelfde gebouw als Sam. Ook na het aanbellen kregen ze geen gehoor. Ze hebben daarop de woningbouwvereniging gevraagd of ze misschien de deur van Sam konden openmaken. Dat is toen gebeurd. Maar in de woning leek alles erop te wijzen dat Sam niet was thuisgekomen die nacht. Rutger nam contact op met mijn moeder en zei dat ze naar de politie moest om Sam als vermist op te geven.

En zo stonden we een uur later met z'n allen op het politiebureau. De politie stelde een aantal vragen aan mijn ouders en zijn vrienden. Wat duidelijk naar voren kwam was dat iedereen dit echt helemaal niks voor Sam vond. Sam was eigenlijk altijd wel bereikbaar. Hij was geen jongen die af en toe even verdween of een tijdje niks van zich liet horen. Verder had hij ook geen mentale problemen of stoornissen die een reden voor zijn vermissing konden zijn. Al met al was het heel erg zorgelijk dat hij niet thuisgekomen was.

Alle scenario's waren al door mijn hoofd geschoten. Ontvoering, mishandeling, moord, zelfmoord, noem het maar op. Ik bedacht de gekste dingen en stelde me voor dat hij nu misschien wel de ergste dingen moest doorstaan en was bang dat hij vreselijk veel pijn aan het lijden was. We moesten hem helpen, hem zo snel mogelijk uit de situatie halen waar hij in zat. Mijn paniek nam toe en ik had last van hyperventileren.

We zijn de hele avond op het bureau gebleven en als eindboodschap kregen we van de politie mee dat ze niet zoveel voor ons konden betekenen op dit moment en dat ze het niet zagen als een urgente vermissing. Het enige wat we konden doen was zelf naar Sam op zoek gaan, vertelde de politie ons. Wij vonden dat natuurlijk heel raar: voor ons was Sams vermissing meer dan urgent. We besloten er alles aan te doen om Sam te vinden.

In de tussentijd was een groot gedeelte van Sams vriendengroep ingelicht. Er ontstond een groepsapp waar binnen een korte tijd al heel veel mensen in zaten die diezelfde avond nog de straat op gingen, op zoek naar Sam en zijn fiets. Er was een foto van wat hij de avond ervoor had aangehad en zijn fiets was te herkennen aan de stickers die erop zaten.

Toen we van het politiebureau vertrokken was het ongeveer elf uur. We hadden besproken wat alle mogelijke routes waren die Sam had kunnen nemen vanaf de pont naar huis. Want we wisten dat hij samen met zijn vrienden nog op de pont van Amsterdam-Noord naar Amsterdam Centraal was gegaan. Maar niemand wist waar hij vanaf Amsterdam Centraal heen was gefietst. We verdeelden de gebieden en routes die Sam had kunnen fietsten. Alleen wisten we niet eens of hij wel richting huis was gegaan. Maar dat is wel waar we op dat moment van uitgingen, want niemand kon bedenken waar hij anders naartoe zou zijn gegaan. On en ik namen de route via de Gelderse kade, Nieuwmarkt, Jodenbreestraat, Plantage Middenlaan, Middenweg en dan Sams huis.

In de stromende regen fietsten we naar het Centraal Station, het beginpunt, en overall op de route keken we rond of we ook maar een spoor van Sam zagen. We riepen zijn naam: 'Sam, Sam waar ben je?' Onderweg kwamen we al veel mensen tegen die ook naar hem op zoek waren. Heel vaak schrok ik omdat ik dacht dat ik zijn fiets zag, maar dat bleek steeds een andere fiets te zijn. Op de Gelderse kade keken we in het water, we keken in elke portiek waar we langskwamen en doorzochten de bosjes onderweg. We konden ons niet voorstellen dat we Sam daar zouden vinden, maar wat moesten we anders doen? We voelden ons hopeloos, radeloos.

Midden in de nacht besloten On en ik te stoppen met zoeken. We wisten het ook niet meer en we waren doorweekt van de regen. Ik ben naar mama gefietst om bij haar te slapen. On ging alleen naar huis. Mama en ik hebben de hele nacht tegen elkaar aan gekropen gelegen. Trillend en bevend en beiden verzonken in gedachten. Het was goed mis, dat wisten we. Maar wát er was, dat was een groot raadsel. Ik was continu in paniek, omdat ik zo bang was dat Sam aan het lijden was. Het voelde zo ongelofelijk machteloos. Stel dat hij nu in gevaar was, zich ergens bevond waar mensen hem pijn deden. Ik moest weten waar hij was. Hij moest gered worden. Die bangstigende gedachte dat hij leed en ik er niet was om hem te helpen nam me volledig in beslag.

16 oktober 2023

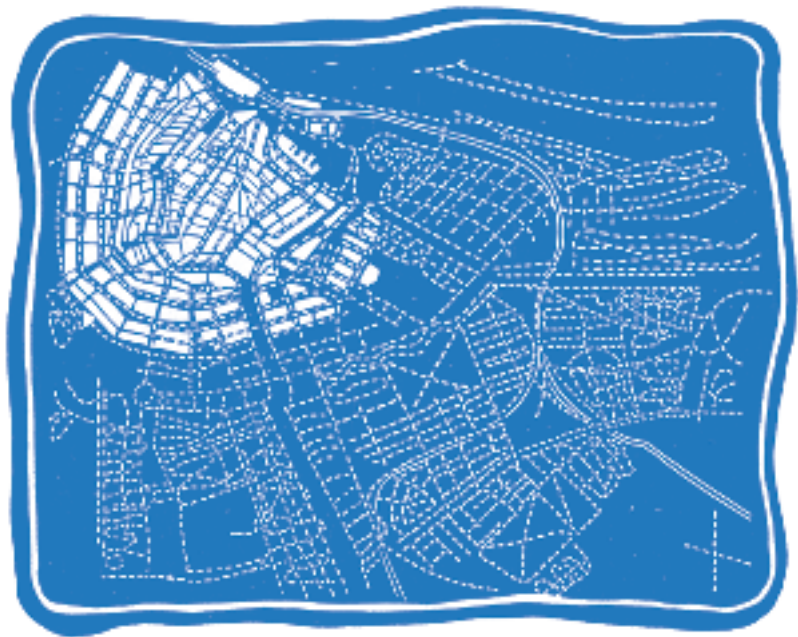
Ik heb die nacht geen oog dichtgedaan. Al die uren hoopte ik dat we een belletje van Sam zouden krijgen, dat hij opeens voor de deur zou staan. Maar in de nacht verzijn je ook de gekste dingen die nergens op slaan. Ik dacht dat hij misschien wel in de war geraakt was en in een trein was gestapt en pas veel later gevonden zou worden. Ik maakte mezelf wijs dat Sam misschien nog een heel dubbelleven leidde waar niemand iets van wist, dat hij in de problemen zat in dat andere leven. Ik dacht zelfs aan zelfmoord. Ergens wist ik dat dit eigenlijk geen opties waren. Maar omdat Sams vermissing ook geen optie was in mijn leven, ging ik toch nadenken. Alle beelden en gedachten die in me opkwamen, kon ik echter beter met een korreltje zout nemen. Want ik was in de war, mijn hoofd functioneerde niet naar behoren. Het enige wat op dat moment belangrijk was, was Sam terugvinden.

In de ochtend hadden we nog geen melding van de politie dat ze Sams vermissing als urgent zagen. Dus besloten we om zelf flink aan de bak te gaan.

We kwamen als familie bij elkaar bij mama thuis om te overleggen hoe we dit gingen aanpakken. Sams beste vrienden waren er ook. We moesten Sam gaan zoeken, zolang de politie nog niks ging doen was het aan ons. Door zijn vrienden was er de vorige avond een bericht geplaatst op social media. Dat werd ontzettend vaak gedeeld.

Ook werd er een plattegrond gemaakt van Amsterdam waarop je kon aangeven waar je al gezocht had. De plattegrond werd gedeeld in de groepsapp die zondagavond gemaakt was. Ondertussen zaten er al meer dan honderd mensen in de groep. Die groep is uiteindelijk zelfs uitgebreid tot meer dan driehonderd zoekende mensen. Het voelde alsof de stad stilstond en heel Amsterdam bezig was met Sam weer thuis krijgen. Overal waar ik door Amsterdam fietste of liep kwam ik vrienden, collega's en andere bekenden tegen die ook bezig waren met het zoeken van Sam. Dat was hartverwarmend, het gevoel dat de hele stad op zoek was naar Sam. De saamhorigheid die er was had ik nog nooit eerder meegemaakt. Een groot contrast met de eenzaamheid die ik voelde toen de week van Sams afscheid eenmaal was afgesloten.

Die ochtend hadden we allemaal nog hoop. Hoop dat we ergens een teken van leven zouden krijgen. Zijn vrienden gingen met boten het water op om naar hem te zoeken. Ze haalden fietsen uit het water om te kijken of het misschien die van Sam was. Er werden door heel Amsterdam flyers opgehangen met een duidelijke foto van Sam en de tekst dat hij vermist was. We wilden laten zien dat Sams vermissing wél urgent was, dat het belangrijk was dat de politie Sams vermissing als urgent zou gaan zien.

Deze dag was er bij Sterre thuis een verzamelpunt opgezet om flyers en tape op te kunnen halen voor als je wilde helpen. Er kwamen enorm veel mensen naar haar huis om te vragen wat ze konden doen of om een stapel flyers mee te nemen. Het was bijzonder om te zien dat hier zoveel mensen samenkwamen met één doel: Sam terugvinden. Bij Sterre op de hoek zat een printshop waar Onno en ik heen gingen om nog meer geplastificeerde flyers te maken. Er waren er al heel veel verspreid maar we dachten: hoe meer hoe beter. Toen we in de winkel uitlegden waarvoor we kwamen, moesten we achteraan in de rij aansluiten en het zou nog wel tot het einde van de dag kunnen duren voordat de flyers voor ons konden worden afgedrukt. On en ik werden gek van die reactie. Alles draait toch om het vinden van Sam? Hoe kun je niet begrijpen dat dit nu van het allergrootste belang is?

We zijn snel op zoek gegaan naar een andere zaak. We kwamen terecht in de Molukkenstraat en daar werden we wel vriendelijk geholpen. Ze gingen meteen aan de slag en binnen dertig minuten hadden ze een grote stapel voor ons klaarliggen. Toen we de flyers kwamen ophalen zeiden de mensen van de copyshop dat we ze gratis mochten meenemen en dat ze absoluut geen geld van ons accepteerden. Wat een lieve mannen waren het daar. We voelde ons heel erg gesteund.

Om tien uur in de ochtend werd het bericht gedeeld dat de politie de vermissing nog steeds niet als urgent zag. In de WhatsApp-groep werden ondertussen de straten verdeeld zodat we niet dubbel op plekken gingen zoeken en om de posters goed te verspreiden. De media hadden online ook het bericht van Sams vermissing opgepikt en gezien dat we overal door de stad flyers aan het ophangen waren. Een vriend van Sam heeft

toen een interview met AT5 gedaan en alle andere media die oprechte bedoelingen hadden te woord gestaan. Hij heeft ervoor gezorgd dat op verschillende nieuwssites kwam te staan dat Sam vermist was. Hierdoor kregen wij het idee dat er eindelijk bekendheid aan de vermissing gegeven werd. Soms had ik zelfs nog een beetje hoop dat Sam de berichten en oproepen zelf ook zou zien.

Om halftwaalf kregen we van de politie te horen dat ze Sams vermissing nu wel als urgent zagen. Voor ons was dat gek. Waarom nu wel? En net nog niet? We waren er natuurlijk ook blij mee. Het voelde alsof het nut had wat we tot nu toe gedaan hadden om Sam terug te vinden. We kregen van de politie de opdracht om daarmee door te gaan. Want alles zou kunnen helpen om Sam zo snel mogelijk terug te vinden.

Nu de politie de vermissing als urgent zag mochten ze camerabeelden opvragen en zijn mobiel traceren. Het laatste signaal van zijn telefoon was op de plek in Noord waar hij uit was geweest met zijn vrienden. We wisten al dat hij met zijn vrienden op de pont naar Amsterdam Centraal had gestaan en vanaf de pont naar links was gefietst. Dus zijn telefoon moest al veel eerder zijn uitgevallen en zijn laatste locatie gaf geen aanwijzingen over zijn route vanaf het Centraal Station.

Aan het einde van deze dag bevestigde de politie aan de hand van camerabeelden dat Sam op de pont was geweest. Na de pont kon de politie hem niet meer volgen via camerabeelden, omdat bij het Centraal Station geen camera's hangen. (Hoezo hangen er geen camera's bij het Centraal Station?) Het enige wat nu wel zeker was, was dat Sam niet met de pont terug naar Noord was gegaan. Al gingen wij daar ook niet van uit, maar de politie misschien wel. We hadden gehoopt in deze fase al meer beelden van Sam te hebben, wat helaas niet zo was.

Wel hadden we een aantal berichten gekregen van mensen die dachten Sam gezien te hebben.

In de trein naar Utrecht (wat logisch klonk want zijn werk zat in Utrecht). Iemand had hem zien fietsen in de Javastraat. Ze wist het zeker, zei ze. Dat soort berichten gaven een seconde een gevoel van hoop, maar daarna zagen we in dat het allemaal niet echt kon kloppen. Want dan had Sam al lang contact met ons kunnen opnemen. En dat had hij nog niet gedaan.

Ook kregen we een aanbod van een paranormaal begaafd persoon, die zou voor ons met Sam kunnen communiceren. Hoe lief het ook bedoeld was, op dat moment konden we zo iets niet gebruiken. Er werd nog gegrapt dat de inschrijvingen voor Zweinstein pas weer in september zouden zijn.

Laat in de avond fietsten Onno en ik samen naar huis. Onderweg zagen we meerdere posters van Sam hangen. Ik kon er niet bij met mijn hoofd hoe bizar deze situatie was. Wat was dit een vreselijke dag. Het enige wat ik op de fiets kon uitbrengen was: 'Sam waar ben je?! Hoe kan ik ooit in slaap vallen terwijl ik weet dat jij niet veilig thuis zit?'

Bericht in de WhatsApp-groep van Rutger (beste vriend Sam),
16 oktober 23:38 uur: